

Hvad mener fru Jensen og fru Hansen om Tærskelvogteren

Af Pauli Obel

Redigeret af Jette Fogh Lokvig

Fru Jensen har stadig ikke fået koblet sig på internettet. Hun følger med i hvad der sker hos Ældresagen, og har nu fået anskaffet sig en mobiltelefon, hvilket var en stor overvindelse for hende.

Fru Jensen er blevet pensioneret og hun sidder ofte i sin hyggelige stue med mange billeder på væggen og tænker tilbage på sit aktive arbejdsliv. Modsat så mange andre pensionister holder hun sig igang ved at læse mange bøger, og hun er da også en flittig gæst på det lokale bibliotek.

Som Anaïs Nin¹ stræber hun efter det væsentlige, essens, dybe forhold, men menneskets kerne er ikke det essentielle alene. Kroppen og dens erfaringer er det sted, hvorfra sjælen navigerer, det sted hvorfra verden og virkeligheden erobres eller forlades. Verden, materien, virkeligheden, oplevelsen. Det vi bliver sammen: et møde, som løfter en tilstand videre, er lige så væsentlig som mennesket alene. Alene er vi ingen. Vi bliver til som en forskel i forhold til andre.

Derfor går fru Jensen til møder og foredrag. Hun opretholder sin vennekreds, og har nogle gode veninder, som hun har mange sjove samtaler med. Fru Hansen på 3. sal i den anden opgang er hendes bedste veninde, og en dag kommer hun på besøg. Pas lige på dørtærsklen, for den er nylakeret, sagde fru Jensen, og det skulle hun ikke have sagt - for nu lød det: tærskel mig her og tærskelvogter mig der...

¹ **Anaïs Nin**, 1903-1977, amerikansk forfatter. Efter en kosmopolitisk barndom slog Nin sig 1924 ned i Paris' emigrantmiljø. Mødet med psykoanalysen, surrealismen og den livslystne **Henry Miller** fik hende til at afprøve alle intellektets og sansernes glæder og til at eksperimentere med lyriske prosaformer i romaner om kvinders identitetsjagt og underbevidsthedens mønstre.

Ja, vi bruger så mange ord, som vi egentlig ikke forstår - tærskelvogteren er et ganske særligt fænomen, som ikke er kendt af ret mange andre end dem, der konfronteres med denne effekt på vej imod åndelig oplysning og indsigt, svarede fru Jensen sagte.

Hvad mener du? sagde fru Hansen, idet hun nappede 2 sukkerknalder til at forsøde den altid stærke kaffe med og indrømmede, at hun faktisk har tænkt meget over begrebet, men gang på gang blot har ladet det 'ligge'.

Det siger man kun een gang til fru Jensen, som hev sit kladdehæfte frem. Jeg har skrevet en del notater, som er hentet forskellige steder - læs her:

"Tærskelvogteren genkender vi i flere forskellige sider af livet som en 'psykologisk' stopklods, der tvinger os til at standse op og revurdere vores liv. Denne Vogter vogter over fremtidens indsigt, som kun kan opnås hvis fortid og nutid i et linjært udviklingsforløb er forstået. Lad mig komme med et eksempel:

I Michael Endes "Den Uendelige Historie" skal helten "Atreu" finde det søndre, eller på dansk det sydlige orakel. For at komme dertil er han nødt til at gå gennem vejen med de to Sfinxer, som ser ind i menneskers hjerter. For at kunne komme igennem denne port må han ikke bære våben, og han må ikke udvise frygt. Her er en tydelig tærskelvogter, eller rettere to.

For hvad vil det sige at lægge sine våben fra sig? Jo, her må helten stole på sin egen indre styrke. Han må tro på, at han ved egen kraft og erfaring er i stand til at fortsætte sin færd igennem dette nåleøje, der gennemskuer hans hjertes inderste.

Og rundt om ham på vej hen imod de to sfinxer ser han skeletter, våben og rustninger fra dem, der forsøgte at storme igennem med vold og magt. Måske var det ham selv, der tidligere i andre kroppe med våben i hånd forsøgte at besejre øjet der ser ind i hjertet. Men nu må han stole på sig selv og sin egen kunnen. Uden våben og med styrke i hjertet.

Tærskelvogteren har fået ham til at stoppe op og tage sig selv op til revision. Tærskelvogteren kan vise sig som en dæmon, idet dens kraft i vores liv er enorm. Den kan standse os med et brækket ben, der lænker os til seng og stol for en stund og tvinger os til at se os selv i øjnene på denne skillevej i vores liv. Den tjener fremtidens visdom, som vi kan få indsigt i, hvis vi tør lægge våbnene fra os og fortsætte på vores vej med et rent hjerte.

Enhver lærdom eksamineres.

Enhver lærdom vi har fået indsigt i, skal kunne stå sin prøve.

Tør du svare tærskelvogteren, når han tvinger dig ned på knæ? Er dit hjerte rent? Kan du fortsætte din indre udvikling uden brug af våben? Er du parat til at fortsætte på denne vej uden mulighed for forsvar? Kan du være nøgen i denne verden?

Tør du ?

Hvis du af hjertet og med handling kan svare ja, så åbnes vejen for dig, og du sætter dit spor til eksempel for dem, der følger i dit fodspor. Hvis ikke må du tilbage og prøve at tage ved lære af dit liv en gang til, og hele de mennesker og de personer, på hvis skuldre din udvikling stod engang.

Tærskelvogteren er derfor en særdeles vigtig sikkerhedsventil i den indre og åndelige udvikling. Denne vogter af fremtidens visdom møder vi alle på et tidspunkt. Nogen vil sikkert nikke genkendende til situationer i deres eget eller andres liv. For har man først bevidsthed om dette åndelige udviklingsfænomen, kan man se det i aktion i mange menneskers liv. Men det er kun de få, der virkelig forstår betydningen af denne vogter over fremtidens visdom."

"En helt er en der tør overgive sig til det, der er større end ham selv."

" Tærskelvogteren er det nåleøje, vi må passere for at få adgang til sjælens bevidsthedsområder, eller sagt på en anden måde, ingen kommer ind i himmerige (som er en bevidsthedstilstand) uden at have vundet kampen over sit lavere selv ."

Smukt sagde fru Hansen og tilføjede:

"Der sidder ganske simpelt en tærskelvogter mellem det profane liv og det hellige. Den skal skræmme letsindige sjæle fra at gøre dumheder. I middelalderen tog man tærskelvogteren meget konkret. Den ses ofte afbildet som en djævel ved indgangen til kirkerne. I andre kulturer ser du den også ved indgangen til et sakralt rum, f.eks. kan du se drager eller andre fabeldyr ved templer.

Den psykologiske betydning af at tage tærskelvogteren i ed er, at du bliver bevidst om din modstand. Derved får du mulighed for at undgå fortrængning. Fortrængning er en stor faldgrube for en pilgrim, for det er fortrængninger, der i givet fald vil bevirke, at han/hun misopfatter de indsigter der erfares under pilgrimsturen. Pilgrimme skal jo helst rent og klart kunne modtage de nådegaver, der venter."

Nu rynkede fru Jensen på panden og var lidt småirriteret. Kan du ikke forstå, at i dagligdagen slynger vi om os med ord - vi har for vane at referere til, hvad andre har skrevet eller sagt, uden at vi selv går i dybden.

Hahaha, lo fru Hansen (hun har en dejlig ubekymret smittende latter), ja, der er meget vi ikke forstår - men når blot vi opfører os ordentligt over for hverandre, så skal det såmænd nok gå alltsammen!